

Menschenfresser

Tijdens het toevoegen van zijn stamcellen aan de kweekvloeistof, verkneukelde professor Vet zich over het succes van zijn vinding: beestloos kweekvlees.

Vet, zoon van slager Vet – om zijn naam is veel gegniffeld – was als slagerszoon, net als veel boerenzonen en dochters met verstand, in Wageningen gaan studeren. Nu, als bijzonder hoogleraar Food Technology in zijn eigen laboratorium, staarde hij in de petrischaaltjes en aanschouwde tevreden het vlees, samengesteld uit eigen cellen.

Vlees zonder misbruik van dieren, zonder ze ook maar een haar gekrenkt te hebben.

Twee vliegen in één klap, meende hij, goed voor het klimaat en goed voor de dieren.

Voor vandaag zat het onderzoek erop. Hij haastte zich door de gangen van zijn laboratorium, liep naar zijn Tesla en zoefde huiswaarts. Nog twijfelend over de meest geschikte cellen: bil of buik, man of vrouw, jong of oud, een schaap smaakt immers anders dan een lam, baande hij zich een weg door het drukke verkeer. ‘Het zal verdomme eens niet regenen met kerst,’ zei hij hardop.

Met samengeknepen ogen door de voorruit turend, verbeeldde hij zich dat een jeugdige foodvlogger zijn product binnen afzienbare tijd zou aanprijzen.

‘Haaaai, vandaag proeven we biefstuk geproduceerd van cellen uit mijn eigen bil!’

‘Raar idee eigenlijk dat ik zo meteen een stukje van mezelf ga opeten,’ kirde de foodvlogger, voordat ze haar vlees in de pan liet glijden.

Na het dichtgeschroeid te hebben, pakte ze het tussen twee vingers vast en nam een hap. Vet droop langs haar kin. In de fantasie van de professor slaakte ze een gillette van genot. Vet moest moeite doen zijn Tesla in bedwang te houden. Bijna schoot hij in volle vaart een vluchtheuvel over. Nog steeds piekerend over de meest bruikbare cellen voor zijn kweekvlees, draaide hij de Ceintuurbaan op.

Thuis aan tafel sneed hij zijn gehaktbal in stukken. Mevrouw Vet schepte de boontjes op. Kauwend op het vlees dacht hij terug aan het ontstaan van zijn idee voor kweekvlees uit menselijke cellen en het artikel in een Duits weekblad dat de aanleiding was. Daarin werd beschreven hoe een man, Armin Meiwes, een andere man had opgegeten nadat die zichzelf in een advertentie had aangeboden. De *Menschenfresser*, zoals Meiwes werd genoemd, bewaarde de resten van het lichaam van zijn slachtoffer geportioneerd in de diepvries. Hij at dagelijks een stuk vlees en dronk er een glas rode wijn bij. Vast en zeker een Spätburgunder, grinnikte Vet.

De hooggeleerde verbaasde zich erover hoe het mogelijk was dat mensen elkaar in oorlogen op gruwelijke wijze afslachten en dat accepteren als noodzakelijk kwaad. Mits uitgevoerd door soldaten, beulen of slaggers, is doden toegestaan, zolang men er maar niet van geniet. Zodra er genot of lust in het spel is wordt het eng en ontoelaatbaar. Voor oorlogsgetroffene, lustslachtoffer of koe maakt het natuurlijk niet uit of hij wordt gedood vanwege roofmoord, een conflict, uit lust of om de honger te stillen. Het slachtoffer is hoe dan ook de sigaar, vond Vet.

Menselijk kweekvlees zal de kannibaal echter niet tegenhouden, dacht hij en nam een hap van zijn toetje. De echte kannibaal gaat voor *the real thing*. Papoea's aten vlees van de vijand als de belichaming van diens kracht, zowel Inca's als Abraham offerden hun kinderen aan een godheid en de Hannibal van Hessen of de Kannibaal van Rotenburg, zoals de Duitse *Menschenfresser* ook wel werd genoemd, wilde één worden met zijn slachtoffer. Sindsdien vroeg Vet zich bij elke gehaktbal af of de betreffende koe dan ook altijd bij hem zou blijven.

‘Voor kweekvlees uit eigen of andermans cellen hoeft niemand dood,’ zei Vet na de kerstmaaltijd tegen zijn vrouw en verduidelijkte: ‘mensen zouden er immers ook voor kunnen kiezen om niet hun eigen maar andermans cellen te gebruiken, bijvoorbeeld van degene van wie ze houden. Ze kunnen onbeperkt van zichzelf of elkaar eten. Hebben ze elkaar lief dan zouden ze een leven lang van elkaar kunnen genieten,’ zei Vet.

‘Net als wij, hè schat,’ zuchtte zijn vrouw tevreden.

‘Het toppunt van liefde,’ besloot Vet en keek zijn vrouw aan die, nippend aan haar port, zwijgend voor zich uit staarde.